

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အတူတူ ငိုဖူးတဲ့သူ

L လင်း

ဘဝမှာ -

အတူတူ ရယ်ဖူးတဲ့ သူကို

မေ့လို့ ရတယ်။

အတူတူ ငိုဖူးတဲ့ သူကိုတော့

မေ့လို့ မရဘူး။။

အဖွင့်

စူးနင့်သည် ကိုယ့်ခြေထောက်ထဲသို့ ရောက်လာသောဘောလုံးကို လိမ်ခေါက်ဆွဲခေါ်လာရင်းမှ တစ်ဖက်လူက ဖြတ်လုခြင်း ခံလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် ဘောလုံး နောက်ကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ဘေးဘက်က အသာပြေးကာ မျက်လုံးကိုတော့ ဘောလုံးထံသို့သာ ပို့ထားလိုက်သည် ။ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဆိုတာ ခဏလေးနှင့်ရောက်လာတော့မည်ဆိုတာကို သူ သိသည် ။ ထင်သည့်အတိုင်း သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် နော်နော်က တစ်ဖက်လူထံမှ ဘောလုံးကိုဖြတ်လု ကာ သူ့ထံသို့ ကန်တင်ပေးလိုက်သည် ။

အဲဒီအခွင့်အရေးကို မိမိရရ စောင့်နေသောသူသည် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးပဲ အသုံးချလိုက်ကာ ဘောလုံးကို ခေါင်းတိုက်ပြီး ဂိုးသွင်းပစ်လိုက်တော့သည် ။ သူ ခေါင်းနှင့်တိုက်လိုက်သော ဘောလုံး သည် ဂိုးသမား၏ လက်နှင့် အသာလေး ပွတ်ကပ်ထိကာ ဂိုးပေါက်၏ ဘယ်ဘ

က်ထောင့်သို့ လှလှပပ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဝင်ရောက်သွားလေသည် ။ “ဂိုး”ဟူသော အသံကြီးမှာ ညံစီသွားလျက် လက်ခုပ်သံတွေက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည် ။ သူ့ဘော်ဒါတွေက သူနှင့် လက်ဝါး ချင်းကပ်ရိုက်ကြကာ ဖက်ရမ်းကြသည် ။ ဒိုင်လူကြီးထံမှ ခရာမှုတ်သဖြင့် သူတို့ ပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရလေသည် ။

ဟိန်းဇင်က သူ့ပခုံးကို လာပုတ်ကာ ...

“စူးနစ် ... နောက်တစ်ပွဲလောက် ချရအောင်ကွာ”

“အာ ... ဆောရီး သူငယ်ချင်း။ အချိန်တကယ် မရလို့ ။ မနက်ဖြန် ... မနက်ဖြန်မှ ရေကုန်ရေခန်း ချမယ်ကွာနော်။ မင်းတို့ သေချာကျင့်ထားလိုက်ကြတော့”

နော်နော်က လစ်ပြေးတော့မည့် သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲထားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ဒီလိုတော့ ပြောပြောပြေးပြေး ဘယ်ရမလဲကွ၊ မင်း ဘယ်ကိုလစ်မှာ လဲဆိုတာ သိနေတယ်နော်၊ အတည်ပြုပေးခဲ့ ...

မင်း အိုကေတော့မှာ မဟုတ်လား။ မနက်ဖြန် ကျွေးရမှာ နော် ဟေ့ကောင်”

“အေးပါကွာ၊ လွှတ်ပါတော့ နောက်ကျတော့မယ်နော်။ ငါ ပြေးရမှာကွ မင်းတို့ ကလည်း ”

“ခွေးကောင် သွား သွား။ ဘောလုံးကိုသာ အမိ၊ ဘောလုံးကိုသာ အဖ ဖြစ်တဲ့ ကောင်လည်း ဆော်နဲ့ တွေ့တော့ အမြီးတန်းနေအောင် ပြေးရတာပဲ ...

ညကျမှ တွေ့မယ် ဟေ့ကောင်”

သူက ဘော်ဒါတွေကို လက်သာပြန်ပြလျက် ဘောလုံးကွင်းအပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်လာရ သည် ။ ကွင်းစပ်မှာ ချထားသော သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုယူကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အားကစားဘောင်းဘီ အရှည်တစ်ထည်ကို အမြန်ဆွဲထုတ်ကာ ဘောလုံးကန်လာသော အတိုဖြင့် အမြန်လဲလှယ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ချွေးရွဲနေသော အကစားအင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ချွေးစိုနေသောခန္ဓာကိုယ်ကို တဘက်ဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် သုတ်လျက် တီရှပ်အဖြူတစ်ထည်ကို အမြန်ကောက်စွပ်ရသည် ။ ပြီးလျှင် သူသည် လေ့ကျင့်ကစားရာ ဘောလုံးကွင်းကြီး၏ တံခါးပေါက်မှ နေ သူ့ပြိုင်ဘီးကိုတွန်းထုတ်ကာ အရှိန် တစ်ချက် ယူပြီးတာနှင့် ဝေါခနဲမြည်အောင် တက်စီးလာခဲ့သည် ။

လေကိုခွဲကာ နင်းလာခဲ့သော ပြိုင်ဘီးရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ချွေးစိုလက်စသောခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ နာရီကိုငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် ချိန်းထားသော အချိန်ကိုရောက်ဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လိုသေးသည် ။ သို့သော် ချိန်းထားသော နေရာကိုရောက်ဖို့ တော့ ဆယ်မိနစ်ခန့် စက်ဘီးစီးမှ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ တကယ် ဆိုရင်တော့ သူဟာ ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ကိုရီးယား မင်းသားလေးပမာ လှလှမွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်လေးရောက်ဖို့ ကောင်းတာဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ဘောလုံးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဟိုးသွေးသားထဲကကို ဝါသနာပါကာ ရူးသွပ်လှသော သူ့အတွက် ဒီတနင်္ဂနွေနေ့ချိန်းပွဲဟာ ဘယ်လိုမှ လက်လွတ်ကို မခံနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

တစ်ဖက်မှာ လည်း သူ အနှစ်နှစ်အလလက ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသော ကောင်မလေးထံမှ ဒီနေ့မှာ အဖြေရမှာ ဖြစ်သည် ။ ။
ယောက်ျားလေးအများ စုဟာ ရည်းစားနဲ့ သွားတွေ့တာတောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင် စီစဉ်သွားတတ်ကြလေရာ သူကတော့ အဲဒါ

တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးကို ဖြစ်လို့ နေသည် ။ ရေလည်း ချိုးမလာရ၊
ဘောလုံးကန်ထားသဖြင့် ချွေးတွေက ရွဲနစ်နေသေးသည် ။ ကောင်မ
လေးနားကပ်လို့ ချွေးစော်နံ့နေရင်တော့ ပြီးပါလေရောကွ။ ဟူး ... မတ
တ်နိုင်။ ရုပ်ခံလေး ရှိ၍ သာ တော်တော့သည် ဟု တွေးမိသွားလျှင် သူ
ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသွားရသည် ။ ဒါတောင် သူသည် “ကူး”
ကို အလေးထားလွန်း၍ သာ အဝတ်အစားလဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ချွေး
ရွဲ မည်းတူးအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတို့တို့ ဖြင့် သွားလျှင် ကူးကို အလေးမထား
ရာကျမည်စိုးသဖြင့် အဝတ် အစားလဲလိုက်ခြင်းသည် သာ သူ့အတွက်
အကြီးမားဆုံး ပေးဆပ်မှုကြီးဖြစ်တော့သည် ။

သူသည် ကူးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာကာ စက်ဘီးရဲ့ အရှိ
န်ကို ထပ်မြင့်လိုက်သည် ။ ဘောလုံးတစ်ပွဲစာကို ရေကုန်ရေခန်း
အားကြိုးမာန်တက် ကန်ခဲ့ရသော်လည်း အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတို့ ဖြင့် မ
မောသေးဘဲ သူ့စက်ဘီးက တလှစ်လှစ်ဖြင့် ပြေးနေသည် ။ ချိန်းထား
သောနေရာသို့ ကူးက ကြိုရောက်နေမှာ တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒီနေ
ရာမျိုးတွင် ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် သူက ကြို ရောက်နေမှ သင့်တော်
မည်။ ဒီအချိန်သည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီး
ဆုံးအချိန် ဖြစ်သည် ဟု သူ နားလည်ထားလေသည် ။

အတွေးနှင့် အတူ သူက စက်ဘီးကို လမ်းတစ်ဖက်သို့ကွေ့ချလိုက်သ
ည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ လမ်းတစ်ဖက်က နင်းလာသော စက်ဘီးတစ်စီးသ
ည် သူ့ကိုမြင်သောအခါ နင်းလာသည့် ဟန်ချက် ပျက်ပြီး ယိမ်းထိုးကာ
သူ့ဘက်သို့ ဦးတည်လာသည် ။ သူသည် ကိုယ့်ကိုလာတိုက်မှာ ကို စိုးသ
ည့် စိတ်ဖြင့် လက်ကိုင်ကိုတိမ်းကာ ကွေ့ရှောင်လိုက်သည် ။ သို့သော် ဘ
ယ်လိုအထာမကျသလဲတော့ မပြောတတ်။ သူ့လက်ကိုင်သည် လည်စော
င်းကာ စက်ဘီးကလည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်

သို့ ပျောခနဲပစ်လဲကျသွားလေသည်။ ။

ဒူးခေါင်းရိုးနှင့် ပစ်ကျသွားသည် မို့ သူ့မှာ အွတ်ခနဲတောင်နေသည်။ ။
ဒီကြားထဲ စက်ဘီးက လူပေါ်မှာ ပိနေသဖြင့် တော်တော်နှင့် မထနိုင်
သေးချေ။ တအီးအီး တအဲအဲဖြင့် အံ့ကြိတ်ညည်းညူနေ ရသည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ
ပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်ပေါ်က စက်ဘီးကိုဖယ်ပေးပြီး သူ့
ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ထူပေးရမလား”

သူက အသံရှင်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား ငဲ့ကြည့်နေ
သော မျက်လုံး တောက်တောက်နှင့် ကောင်မလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်
။ ကြည့်စမ်း ... စက်ဘီးကို ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားအောင် စီးလာတာ ဒီ
ငနဲမလေးပေါ့။ သူမကတော့ ဘာမှ ဖြစ်ပုံမရ။ သူက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ကို
ယ့်ဘာသာ အားယူပြီးထကြည့်လိုက်သည်။ ။ တစ်ချက်ယိုင်သွားသဖြင့်
သူမကပဲ အလျင်အမြန် ထိန်းပေးသည်။ ။

“ဟိတ် ... အိုကေလား၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာ ... ဘာမှ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ငါ့ခြေသလုံးရိုးတော့ ကွဲထွက်သွားပြီ
လား မသိပါဘူး”

“အောင်မယ် ... ခြေသလုံးရိုး ကွဲထွက်တဲ့ လူက ဒီလိုတောင်
စကားပြန်မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာ ... ။ မင်းကိုရှောင်လို ငါ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာနော်၊ မဟုတ်ရင် မ
င်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ချဲ့ ကြမှာ ၊ မင်းသိလား၊ အဲဒီကျ မင်းပါ နာမှာ ။ ဟင်း”

သူရဲ့ မကျေမချမ်း အပြောကို ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ။
ပြီးတော့မှ ဟုတ်ပါပြီ ဟူသောသဘောဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်

ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင် သနားလို့ ကျွန်မ ချမ်းသာရတာပါ။ ကဲ ... လှန်မှာ လား”

သူ့ရဲ့ အလန့်တကြားပုံစံကို ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြန်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ အရယ်မျက်နှာပိုးကိုသတ်ကာ သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ချီပြလျက် ...

“ဪ ... ခူးခေါင်းရိုး ကွဲသွားရင် လှန်ပြလို့ ပြောတာ။ ကြည့်မလို့ ဆေးခန်းပို့သင့်ရင် ပို့ရ အောင်လို့ လေ”

“မလိုဘူး။ အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ။ ကဲ ... ဖယ်”

သူက စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ သူ့ခူးခေါင်းတစ်ဖက်က စူးပြီးအောင့်လာပြန် သည် ။ တော်တော်နာလာကာ စက်ဘီးပေါ်ကို တောင် မတက်နိုင်တော့ချေ။ တအားအားနှင့် ညည်းညူနေတာကို သူမက ငေးကြည့်နေပြီးမှ ...

“နင်းလို့ မရဘူးလားဟင်။ တော်တော်နာနာလား”

“အေးကွာ ... ကျွတ်၊ တကယ်ပဲ ကွဲသွားတာလား မသိပါဘူးကွာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ပြပါဦး”

သူမက သူ့ခူးခေါင်းကို ကြည့်ချင်ဇောဖြင့် ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းဖြစ်နေသည်။ ။ သူက စက်ဘီး ကို ဒေါက်ပြန်ထောက်ရင်းမှ ဘောင်းဘီတစ်ဖက်ကို ပင့်တင်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် အဟုတ်ကိုပဲ နီရဲကာ ရောင်လာပြီဖြစ်သော သူ့ခူးခေါင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

“ဟယ် ... အဟုတ်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ပြဿနာတော့ တက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

သူက နာရီကိုကြည့်လိုက်လျှင် အဟုတ်ကိုပဲ ဆံပင်မွေးထောင်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ။ ကူးနှင့် ချိန်းထားသောအချိန်သို့ရောက်ရန် ခုနစ်မိနစ်လောက်သာ လိုတော့သည်။ ။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုလျှင် သူ အဲဒီသို့ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်တော့မည်နည်း။ သူ့ခြေထောက် အခြေအနေက လုံးဝမကောင်းတော့။ အနီးအပါးမှာ လည်း Taxi တို့ ဘာတို့ က ယောင်လို့တောင် မမြင်မိချေ။ ဒီနေရာက အားကစားကွင်းနှင့် နီးသော အသစ်တိုးချဲ့ အိမ်ရာတွေ၊ တိုက်တန်းတွေမို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော နေရာဖြစ်သည်။ ။

သူ့ရင်ထဲ၌ ချက်ချင်းကို ပူလောင်လာသည်။ ။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ကာ မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကောင်မလေးက အကဲခတ် သဘောပေါက်မိသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

သူက ကောင်မလေးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ ။ ကောင်မလေးက သူတို့ အရွယ်လောက်ပဲဖြစ်ကာ ဆောင်းညနေခင်းမို့ နို့နှစ်ရောင်ခေါင်းစွပ် စပွိုရှပ်လက်ရှည်ကို ဂျင်း(နံ) အရှည်တစ်ထည်ဖြင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ ဆံပင်ကတော့ ခေတ်မိန်းကလေးတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း အီမိုကေပုံဆန်းလေးဖြစ်ကာ ရွှေအိုရောင် ခပ်ပါးပါးလေး သမ်းနေသည်။ ။ မလှမ်းမကမ်း မှာ ရပ်ထားတာက သူမစီးလာသော ပန်းကမ္ဘာမိန်းမစီးစက်ဘီး ခရမ်းရောင်လေးဖြစ်သည်။ ။

သူမက ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီမှ အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ထည့်ကာ သူ့ကို ထပ်မေးသည့် သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ ။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲသို့ အကြည့်ရောက်သွားလျှင် ပါးစပ်က ဖုန်းပါ သလားဟု ယောင်ပြီးထွက်

သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဖုန်းပါတော့ရော သူက ကူးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမှာ တဲ့ လဲ။ အဲဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အခြေအနေက ကောင်းသွား မည်ဟု မထင်ပါ။ အဖြေတောင်းထားကာ။ အဖြေပေးတော့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာဟာ နည်းတော့သိပ်မမှန်ဘူးဟု ထင်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကူးက တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ လည်း သိပ်မတူ။ အခြေအနေသည် ပလပ်စ်(+)မှ မိုင်းနပ်(စ်)(-)ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားဖို့ ရာနှုန်းတော်တော်များ ပါသည်။ ။

သူ ချက်ချင်းပဲ သွေးပျက်လာသည်။ ။ ခုချိန်မှာ ချိန်းထားသောနေရာသို့ ရောက်အောင်မသွား နိုင်လျှင် ကူးဆီကအဖြေကို ဒီတစ်သက် ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ရင်ထဲက တကယ်ပဲသိလို့ နေသည်။ ။ ချိန်းထားသောနေရာသို့ မရောက်ဖို့ မပြောနှင့် ၊ နောက်ကျသွားလျှင် တောင် တော်တော် ဖြေရှင်းယူရမည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ ။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ်ချကာ ကောင်မလေးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဟိုဘက်ထိပ်က ရထားသံလမ်းနားကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“ဟမ် ... ရှင့်ကို”

“အေး ... မင်းမှ မပို့ရင် ငါ သေဖွယ်ရှိတော့တယ်”

“အကြောင်းရင်းလေးကို သိခွင့်ရှိမလား”

“ရှိတယ်။ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတာ။ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ အရမ်း အရေးကြီးနေလို့ ပါ”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ ဖြင့် ငဲ့ကြည့်ကာ သူ့ပခုံးက

ကျောပိုးအိတ်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်ဟသွားရင်း ...

“ဟယ် ... ခိုးပြေးဖို့ ချိန်းထားတာလား”

“ထွတ် ... လွဲလိုက်တာ။ အေး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်နီးနီး အရေးကြီးနေတယ်”

“ဟယ် ... ဘုရားသခင်။ ကြားထဲကတောင် ရင်တုန်လိုက်တာ”

“အေး နောက်မှ တုန်။ ဘယ်လိုလဲ ပို့ပေးနိုင်မလား၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ငါ့အသက်က မင်းလက်ထဲမှာ ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟာ ... ဒါမျိုးဆို ဝါသနာပါတယ်။ လာထား။ ရှင့်ကိုယ်က သိပ်တော့မလေးပါဘူးနော်”

“မသိဘူး။ မင်းလည်း ပိန်ပိန်လေးမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ ပို့ပေးမှာ လား”

“ပို့ပေးမယ်၊ ပို့ပေးမယ်။ ပြောပြောက စောရောပေါ့။ ဟင် ... ဒါနဲ့ ရှင့်စက်ဘီးကရော”

“ဟို စတိုးဆိုင်လေးကို အပ်ခဲ့ပေးကွာ”

သူမက ဟုတ်ပါပြီဟူသောပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ညိတ်ပြကာ သူ့ပြိုင်ဘီးကို စတိုးဆိုင် မှာ သွားအပ်ပေးသည် ။ ပြီးလျှင် သူမရဲ့ စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြုတ်ပေးပြီးနောက် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ...

“ခုန်ရော တက်နိုင်ရဲ့ လား”

“အင်း ... ရမှာ ပါ၊ မင်းကရော ဖြစ်ရော ဖြစ်ရဲ့ လား”

“ဖြစ်မှာ ပါ။ try ရမှာ ပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... တက်”

သူမက စက်ဘီးကို အရှိန်တစ်ချက်ယူကာ တက်ပြီးနင်းလိုက်သည် ။

သူက စက်ဘီးဖင်ထိုင်ခုံ ကလက်ကိုင်ကို အားပြုကာ အတော်ပဲ ကြိုးစား
ပမ်းစား တက်လိုက်ရသည် ။ သူ့အတက်မှာ စက်ဘီးက
တစ်ချက်ယိုင်သွားသလို ရှိသော်လည်း လဲမကျသွားပါ။ အစပိုင်းတော့
သူမက နည်းနည်း ထိန်းရသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ တော့
စက်ဘီးနင်းတာ သွက်လာသည် ။ သူကလည်း လက်မှ နာရီကို ငုံ့ငုံ့ကြ
ညှို့ကာ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည် ။

ညနေငါးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ဟာ အခု နှစ်မိနစ်လောက်သာ လိုတော့
သည် ။ စက်ဘီးကတော့ တစ်ရှိန်ထိုး နင်းနေဆဲ။
ကောင်မလေးကလည်း အားကြိုးမာန်တက် နင်းပေးရှာသည် ။ သူသည်
စက်ဘီးနင်းနေသော ကောင်မလေးရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ
နည်းနည်းတော့ အားနာသွားပြီး သနားသွားသည် ။ သို့သော် မတတ်နိုင်
။ သူ့နှလုံးသားဟာ လောလောဆယ် ဒီကောင်မလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိပါ
သည် ။

“ရရဲ့ လား။ မောနေပြီလား”

“မောပါဘူး။ ရတယ် ... ရတယ်။ နာရီကိုကြည့်ဦး”

သူမကတောင် ပြန်ပြီးစိုးရိမ်နေသည် မို့ သူက ပြုံးကာ အားပေးလို
က်ရသည် ။

“ရပါတယ် မိမှာ ပါ။ ရှေ့အကွေ့ပြီးရင် ကုန်းဆင်းရောက်ပြီပဲ”

“အိုဒီ ... ရှင် ကံကောင်းမှာ ပါ”

သူမက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောသလဲတော့မသိ။ သူကတော့ သူမ မ
မြင်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည် ။ ရှေ့အကွေ့ကို ချိုးပြီးသွား
လျှင် ရထားသံလမ်းကို လှမ်းမြင်နေရသော ကုန်းဆင်းကို ရောက်ပြီဖြစ်

သည်။ သူမက ကုန်းဆင်းကို အရှိန်မလျှော့ဘဲ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးဆင်း
သွားသဖြင့် သူမ နောက်တစ်ခါ ကျိုးမှာ ကိုးစိုးကာ တဟဲ့ဟဲ့နှင့် တားရ
သည်။ ဖြည်းဖြည်းဟု အော်ရသည်။ သို့သော် သူမက တားမရတော့။ စ
က်ဘီးသည် လေကိုခွင်းကာ ကုန်းဆင်းအတိုင်း
ပေါ့ပါးစွာပြေးဆင်းသွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဘုရားတရသည့် အ
လှည့်ပင်။

“ရ ... ရ ... ရပါပြီ။ ရပ်တော့”

“ရပ် ... ရပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

လေတိုးသံတွေကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အော်ပြောနေရတာ
ဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ဘက်သို့ ကြောက်လန့်တကြားပုံစံဖြင့် လှည့်ကြ
ည့်ကာ ...

“စက် ... စက်ဘီးက ဘရိတ်မမိတော့ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆက်စီးသွားလိုက်မယ်”

“အာ ... ဆက်မစီးနဲ့ လေ၊ ကျွတ် ... ဒုက္ခပဲ၊ ရပ် ... ရပ် ရအောင်ရပ်”

“ဟာ ... မရပါဘူးဆို။ ဘယ်လိုရပ်ရတော့မှာလဲ”

“မရဘဲနဲ့ ငါက ဘယ်လိုဆင်းရမလဲ”

“ခုန်ဆင်းလိုက်တော့”

“ဘာ ... သေကြောင်းကြံနေတာလား၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“အေးပါ။ ရပ်လို့ ရအောင် လုပ်ပေးမယ်။ ခဏ ... ခဏ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စက်ဘီးကို လမ်းဘေးသို့ဆွဲချလိုက်သည်။ ။ ဆွဲချပုံမှာ အကြမ်း ပတမ်းမို့ သူ့မှာ ယိုင်သွားရကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ပြုတ်ကျတော့မလိုဖြစ်လျက် သူမရဲ့ ခါးကို ယောင်ပြီး သွားဖက်မိသွားသည်။ ။ ဒါကို သူမကလန့်သွားကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဟန်ချက်ပျက် ကာ နှစ်ယောက်ဝိတ်ကို မထိန်းနိုင်သော စက်ဘီးသည် မြက်တောထဲသို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။ ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက နောက်ကနေပြုတ်ကျတာမို့ တင်ပါးက အောင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ သူမကတော့ စက်ဘီးပိ၍ နေလေသည်။ ။ သို့သော် မြက်တောထဲကျတာမို့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကျတာလောက်တော့ အထိမနာ မပြင်းထန်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာတာတော့လည်း နာပါသေးသည်။ ။

ကောင်မလေးက မြက်တောထဲမှ လူးလဲထကာ စက်ဘီးကိုထောင်သည်။ ။ ပြီးတော့ မြက်တောထဲမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသော သူ့အနားသို့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ရောက်လာကာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ရတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့အဖို့ မှ မသေရင် ဘယ်နေ့မှ သေမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်မတတ်နိုင်တော့လို့ ပါ။ ကဲ ... ရရဲ့ လား၊ ထူပေးမယ်လေ ထ”

ကောင်မလေးက ရိုးသားကြည်လင်သောအပြုံးလေးတစ်ခုဖြင့် သူ့ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ။ သူသည် အဲဒီလက်ကို တွဲရမှာ အားနာသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့၍ ပြန်ကမ်းကာ ထထိုင်လိုက်ရ ပါသည်။ ။ တစ်ချက် နှစ်ချက် ခုန်ဆွဆွလုပ်နေသော သူ့ကို သူမက အသာငဲ့ကြည့်လျက် ...

“အဆင်ပြေရဲ့ လား။ အရမ်းနာနေလားဟင်”

“အင်း ... ရပါတယ်။ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ ... မင်းသွားချင်သွားတော့လေ
။ ကျေးဇူးပဲကွာ။ တကယ်ကို အမြောက်အမြားကြီး တင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ။ တို့ ကို ရှောင်ပေးလို့ သူ လဲသွားတာပါ။ ဒါနဲ့ စပ်စုတ
ယ် မထင်နဲ့ နော်၊ ရှင် ကောင်မလေးလည်း ရောက်မလာသေးပါလား”

“အင်း ... ခဏနေ ရောက်လာတော့မှာ ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆိုလည်း သွားတော့မယ်နော်”

“အိုခေ သင့်ခံယူ။ ဒါနဲ့ မင်းစက်ဘီးက စီးလို့ ရော ဖြစ်ပါ့မလား။ ဘ
ရိတ်မမိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်။ အပြန်ကျ ဝင် လုပ်သွားမှာ ပါ။ ရတယ် အပြန်လမ်းက
အတက်တွေချည်းပဲ ပြဿနာမရှိဘူး”

“အေး ... ဂရုစိုက်လည်း စီးဦး”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ အပြီးလေးတစ်ပွင့်ဖြင့် နှုတ်ဆ
က်ရင်း စက်ဘီးကို မတ်တတ်ရပ်နင်းလျက် စီးထွက်သွားသည် ။ သူသ
ည် ကောင်မလေးကျောပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နောက်တွင် အကြည့်
လွှဲလိုက်ကာ လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ ငါးနာရီထိုးပြီး
သွားပြီ။ ကူး၏ အရိပ်ယောင်ကို မတွေ့ရသေးပါ။ လူကို အပြင်မှာ မမြင်
ရသေးသော်လည်း သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ကူး၏ အရိပ်သဏ္ဌာန်တို့ က ထင်
ထင်ရှားရှား ကွက်မြင်လို့ လာသည် ။

ကူးသည် ကျောလယ်ခန့်ရှိသည့်
ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးများ ဖြင့် နုထွေးစွာ ချောမောလှပသူ
လေးဖြစ်သည် ။ အသားအရေက နို့နှစ်ရောင်ဝင်းဝင်းလေးဖြစ်ကာ နှုတ်

ခမ်းဖူးဖူး လေးဖြင့် အင်မတန် ချစ်ဖို့ ကောင်းသောသူဖြစ်သည်။ ။ မျက်
လုံးလေးတွေက ဗာဒိစေ့သဏ္ဌာန်ရှိလျက် ကော့ရွန်းသော
မျက်တောင်ကြီးတွေဖြင့် တစ်ဖက်သားကို တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်လိုက်လျှင်
တော်ရုံလူ ဟာ အဲဒီအကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။ အဲဒီ မခံနိုင်သောဒဏ်
တွေထဲတွင် သူက ထပ်ဆုံးကပါသည်။ ။ သူ ကူးကိုချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ ဆ
ယ်တန်းထဲကဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီထဲက လိုက်ခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း ကူးက
အသိအမှတ်တောင် မပြုခဲ့ပါ။

ဒီလိုနှင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တစ်နှစ် နှစ်နှစ် သူ ဇွဲရှိရှိ ကြိုးစားပမ်း
စား လိုက်ခဲ့ရသည်။ ။ ကူး တက်နေသော ယူအက်ဖယ်လ်ကျောင်းသို့
ချောင်းပေါက်မတတ် သွားကာ ဇွဲနဲ့ပဲရှိရှိဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ ရသည်။ ။

ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကူးထံက အဖြေပေးမည့် ရက်ကို ရွေး
ချယ်သတ်မှတ်ပေးခြင်းကို သူ လက်ခံရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ကူး သူ့ကို ဘယ်လို
အဖြေပေးလိမ့်မလဲ။ အဲဒီမေးခွန်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဖြေမိလျှင် သူ
ရင်ခုန်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ငြိမ့်ခနဲ ဖြစ်လာသလိုလည်း ခံ
စားရပါသည်။ ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းက
လေးတစ်ယောက်က အဖြေပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်ပြီဆိုကတည်းက ဒီ
အဖြေဟာ ဘာအဖြေကိုပေးတော့မလဲဆိုတာ ယောက်ျားတော်တော်
များများက သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။ ။ စဉ်းစားဦးမယ်ဟူသော စကား
နှင့် အဖြေပေးမယ်ဟူသော စကားတောင် မတူချေ။ ဒီနေရာမှာ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောသော ယောက်ျားလေးတွေ န
ပ်ဖို့ လိုသည်။ ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောပြီးတာ
နှင့် ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါခင်ဗျာ ဆိုလို့ ကတော့ သွားပြီသာမှတ်
ပေတော့။

စဉ်းစားတွက်ချက်ခြင်းသည် အချိန်ကာလတစ်ခုကို ဆောင်သည် ။
အဲဒီအတွက် အမောင် ယောက်ျားသားတို့ မှာ စောင့်ပေတော့အထူး။ ဒီ
တော့ ရည်းစားစကား ပြောပြီးတာနှင့် အဖြေပေးဖို့ ချက်ချင်းပြောရမည်
။ ဒါက ကြားထဲက စဉ်းစားမယ်ဟူသောအဆင့်ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် မီး
ဝါဖြတ် မောင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည် ။ ဒါကို တချို့မိန်းကလေး
တွေကျတော့လည်း ရိပ်မိသည် ။ တချို့ မိန်းကလေးတွေကျတော့လည်း
မလည်ဝယ်သဖြင့် မသိ။ တချို့ကတော့လည်း သိသိကြီးနှင့် ဘာမှ
မပြောတော့တာလည်း ရှိသည် ။

ပြောရမယ်ဆိုလျှင်တော့ စဉ်းစားဦးမည်၊ စဉ်းစားချိန်လေးတော့ ပေး
ဦးမှ ပေါ့ စသဖြင့် ပြောတတ်သော မိန်းကလေးတွေကို သူ ဘဝင်မကျ
ချေ။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ မလိုအပ်ဘူးဟု ထင်သည် ။
မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ရ
ည်းစားတော်ဖို့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စဉ်းစားရမယ်ကို သူ လက်ခံပါသ
ည် ။ လူရှုပ်လူပွေလား၊ ဆေးသမားလား စသဖြင့် ဒါလောက်တော့ ရွေး
ချယ်အကဲ ခတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားထဲမှ အချစ်ကိုတော့
ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဟု ထင်သည် ။ နှလုံးသားသည် မျက်နှာမလိုက်
တတ်ပါ။ ကူးသည် သူ့ကို စဉ်းစားပါရစေဟူသော စကားလုံးကို သုံးခဲ့
တာမဟုတ်ချေ။ မစဉ်းစားသေးဘူးဟူသော စကားလုံးကိုသာ တွင် တွင်
သုံးခဲ့တာဖြစ်သည် ။ အဲဒါကို သူက ပိုတောင်ကြိုက်သေးသည် ။ မစဉ်း
စားသေးသောသူကို စဉ်းစားအောင် နည်းအမျိုးမျိုး ဖြင့်ကြိုးစားခွင့်ရ၍
ဖြစ်ပါသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအခြေအနေသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်
သည် ။

“တီ ... တီ”

ကားဟွန်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်လျှင် သူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းထောင်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ။ ကူး မောင်းလာသော ဆလွန်းကား အဖြူလေးကိုတွေ့လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် လက်လှမ်း ပြမိသည်။ ။ ကူးက ကားကိုလမ်းဘေးသို့ချရပ်ကာ သူထံသို့ ဆင်းလျှောက် လာခဲ့သည်။ ။ တိမ်မျှင်တွေ ယှက်သိုင်းကာ သာယာကြည်လင်သော ကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံထား လျက် ကူး လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ အ ခုမှ စပေါ်လာသောသက်တံကြီးလိုပဲ လှပခမ်းနားလွန်းသည်။ ။ ကူးသည် အဝါရောင်ဆွယ်တာပါး လက်ရှည်ကို အနက်ရောင်စကတ်တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင် လာကာ သူ့မျက်လုံးထဲ၌ မီးနပ်နတ်သမီးထက်တောင့် လှပနေသည်။ ။

“ကူး”

အနားသို့ ရောက်လာသော ကူးကို သူက တမ်းတသံအပြည့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်လျှင် ကူးက နွဲ့နွဲ့လေး ပြုံးပြကာ ...

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း ... ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“ဘာနဲ့ လာတာလဲ၊ ဘောလုံးကွင်းက လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား”

ကူးက မျက်စောင်းချိုပြီးမေးလျှင် သူက ဟဲခနဲကာ ရူးချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရသည်။ ။ ကူးက သူ ဘောလုံးကန်တာကို လုံးဝသဘောကျသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကိုအဖြေပေးဖို့ ရက်ကြာခဲ့ခြင်းတွင် ဒီလိုဘောလုံးကန်သောကိစ္စတွေလည်း ပါဝင်သည်။ ။ သို့သော် သူကလည်း ဘောလုံးမှ ဘောလုံး။

ဘောလုံးနှင့် သူသည် ခွဲလို့ ကိုမရခဲ့ချေ။ ဘောလုံးကိုတောင်မှ သူက ရိုးရိုး ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ခဲ့။ တကယ့်ကို လက်ရွေးစင် အားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားနေ ခဲ့တာဖြစ်ပါသည် ။

“အင်း ... ကဲပါကွာ၊ ဒီလို အချိန်လေးကိုရောက်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါတော့ ကူးရယ်”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ က လွယ်ပါတယ်”

“ဘာက မလွယ်တာလဲ”

ကူးက သူ့ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြရင်းမှ ...

“ဒီနေ့ စူးနှင့်ကို ကူး အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လေးများ ဝတ်စားလာပါတော့လား။ ခုတော့ ကြည့်ဦး။ ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ ၊ လူပုံစံက ဖရိုဖရဲ။ ဒါ ကူးကို အလေးမထားတာပဲ။

ဒီနေ့တစ်နေ့လေးများ ဘောလုံးမကန်ဘဲနေတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့လဲ”

“ကူးရယ် ... ဘောလုံးက တမင်သွားကန်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အစတည်းက ချိန်းထားပြီး သား ဖြစ်နေလို့ ပါ။ ကိုယ် အဝတ်အစားလဲလာပါတယ်။ အင်း ... ရေတော့မချိုးခဲ့ရဘူးပေါ့။ အချိန်လည်း မမီတော့ဘူးလေ ...

ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က ကူးကို ဖက်မှာ မှ မဟုတ်တာ။ ဟဲ ဟဲ ..”

“ဟွန်း ... ဘာမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ နနော်။

ချိန်းထားပြီးသားလည်း ဖျက်လိုက်ပေါ့။ ကူးထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ရှိလို့ လား ...

ခုတော့ ပုံစံကိုက ဘောလုံးကန်ရင်း အပြေးအလွှား အဖြေလာယူတဲ့ ပုံစံလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

သူသည် အဖြေပေးရမည့် အစား အဖြေမပေးသေးဘဲ လိုက်ပိုက်ကာ ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်လို ဆူပူနေသောကူးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ မွှေယမ်းပစ်ချင်စိတ်အား အထူးပဲ ထိန်းချုပ်ထားရသည် ။ မိန်းကလေးတွေဟာ အခွင့်ရတုန်းတော့ အင်မတန်နိုင်စားတတ်ကြပါသည် ။ ဒီအခြေအနေမှာ သူတို့ က တကယ့်ကို အထက်စီးသမားတွေပဲ ဖြစ်တော့သည် ။

“အဲဒါကိုက ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနေတာပေါ့ ကူးရယ်၊ ကိုယ်က ဘောလုံးကန်နေရမယ်ဆိုရင် ထမင်းတောင် မဆာတော့တဲ့ သူပါ ...

ဘောလုံးကို အရမ်း Crazy ဖြစ်တယ်။ ဒါတောင် ချိန်းထားပြီးသားပွဲမို့။ ကန်သာ ကန်ရတာ ပွဲထဲကို စိတ်အပြည့်မရောက်လို့ ဂိုးတောင် တော်တော်နဲ့ မသွင်းနိုင်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ကူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရပါတယ်”

“အမယ်လေး ... ဝမ်းတောင်သာရဦးမယ့်ပုံ။ တော်တော်ကို အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ချစ်ပြတာပဲနော်”

ကူးက ပြုံးပြီးလေးပြောတာဖြစ်သော်လည်း အဲဒီစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ အောင့်မျက် လို့ သွားရသည် ။ ကူးသည် သူ့ရဲ့ ဘောလုံးကန်သော ဝါသနာကို ဘယ်လိုမှ အထင်မကြီးချေ။ အထင် မကြီးသောအပြင် အထင်တောင်သေးကာ ရှုံ့ချတတ်သူဖြစ်သည် ။ မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံး သမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ ဟူသော သူ့ရဲ့ ရည်မှန်း

ချက်ကို တအံ့တသြဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ နင်သွားသော ခံစားချက်ဖြင့် သူက ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အသာနှုတ် ဆိတ်သွားမိသည်။ ။ ကူးက သူ့ပခုံးတစ်ချက်ကို ကိုင်၍ အသာလှုပ်ယမ်းကာ ...

“စူးနင့်”

သူက မော့မကြည့်မိချေ။ ကူးက သူ့ပခုံးကိုလှုပ်ယမ်းကာ ထပ်ခေါ်သည်။ ။

“စူးနင့်လို့ ဆိုနေ”

သူက ရီဝေစွာ မော့ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူ့ကိုအရည်လဲသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကြည့်နေသော ကူးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ။ ကူးက သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးပြနေသည်။ ။ အဲဒီအပြုံးတွေပဲ သူ ရူးခဲ့ရတာ။ ကူးရယ် မချစ်နိုင်ရင်လည်း မလှည့်စားပါနဲ့ တော့။

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးရင် ဘာလို့ ခေါင်းကြီးငုံ့သွားရတာလဲ”

“ပြန်ပြောစရာ စကားလုံး မရှိတော့လို့ ပါ။ ကူးက ကိုယ်ဘယ်လိုပဲပြောပြော လက်မခံနိုင်ဘူး လေ။ ကိုယ့်အချစ်ကို သံသယရှိနေတာမဟုတ်လား”

ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့်မေးသော သူ့လေသံတွေကိုကြားလျှင် ကူးမျက်နှာက နည်းနည်းပြောင်း လဲသွားသည်။ ။ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို ချောမြူ

သလို ကြည့်လာလျက် ...

“စူးနင့်ရဲ့ အချစ်ကို သံသယရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စူးနင့်အတွက် စေတနာရှိလို့ ပြောနေတာ”

ကူးရဲ့ မျက်လုံးတွေက တောက်ပလာတာမို့ သူက အဲဒီစကားကို ထပ်နင်းလိုက်သည်။ သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေက ဒီနေရာမှာ တော့ သတိကို တစ်ချက်မှ မလွတ်စေရဘဲ အကွက်ကောင်းကောင်း နင်းဖို့ ချောင်းနေကြသူတွေ ဖြစ်ပါသည်။

သူက ကူးရဲ့ လက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲငင်ယူလိုက်ရင်းမှ

“အဲဒီ စေတနာက ဘာဖြစ်လို့ ရှိတာလဲ”

ကူးက မဖြေသေးဘဲ သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် အဲဒီ ညင်ညင် သာသာ ရုန်းပုံမျိုးကို လွှတ်ပေးရအောင်အထိ သူမအသေးပါ။ ပို၍ ပင် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထား ကာ ...

“ဖြေလေ ကူး၊ ကိုယ့်ကိုထပ်ပြီး မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ ကူးရယ်။ ကူးဆီက အဖြေကို အချိန်နဲ့ အမျှ မျှော်လင့်နေခဲ့ရတဲ့ ကောင်ပါ ... ကိုယ် ပျော်ပါရစေတော့။ နော် ... ကူး”

“အင်း ... လက်ကိုလွှတ်ဦးကွာ”

ကူးက ရှက်ပြီးလေးပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဲဒီပုံစံလေးကို သူက တကယ်ပဲ သိပ်ချစ်သွားကာ လက်ကလေးကို ပိုမိုဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်မိလျက် ကူးရဲ့ နဖူးလေးကို သူ့နဖူးနှင့် အသာ သွားထိကပ်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှ လာသော အသံဖြင့် ...

“ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ အရမ်းလည်း ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

အဲဒီလိုပြန်မေးသော ကူးရဲ့ ပုံစံက ဘယ်လိုချစ်စရာကောင်းမှန်းကိုမသိပါ။ သူက ကူးရဲ့ နဖူးလေးကို လက်ညှိုးဖြင့်တို့ တောက်ကာ ...

“ဒီကောင်မလေးကိုပေါ့”

“ဒီကောင်မလေးကိုချစ်ရင် ဒီကောင်မလေးရဲ့ စကားကိုလည်း နားထောင်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ နောက်ကျမှ လုပ်ချင်တာလုပ်မည်။ ခုချိန်မှာ တော့ သူသည် ကူးနှင့် အဆင်မပြေမည့် အပြောမျိုးကို လုံးဝရှောင်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထား လိုက်လေသည် ။ ပိုင်နိုင်တိကျစွာပြောသော သူ့အပြောကို ကူးက ကျေနပ်သလိုဖြင့် ပြုံးကာနေသည် ။ သူကလည်း ကျေနပ်စွာ နှင့် ပင် ကူးရဲ့ လက်ကလေးကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ကားကိုမှီလျက် နှစ်ဦးသား စကားတွေ အတန်ကြာရပ်ပြောနေခဲ့ကြသည် ။ အဓိကကတော့ သူသည် ကိုယ့်ရဲ့ ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူကောင်မလေး ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိပဲ ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်ရလေသည် ။

ကူးရဲ့ မျက်နှာကို အခါများ စွာက ငေးခဲ့ရဖူးသော်လည်း အခုတစ်ကြိမ် ငေးရတာနှင့် ဘယ်လိုမှ မတူပါ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်ဟု အတိအလင်း ဝန်ခံလိုက်သော ကောင်မလေးမို့ သူနှင့် ချစ်သူတော်စပ်သွားပြီဟူသော အဖြစ်အပျက်သည် သူ့နှလုံးသားကို အတိုင်းမရှိ ခုန်ပေါက်မြူးတူးခြင်းသို့ ရောက်စေသည် ။ အဲဒီနေ့က စက်ဘီးမှောက်တာကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ ကိစ္စ တော်တော်များများ အားလုံး အဆင်ပြေသည် ဟု ပြော၍ ရသည် ။ စက်ဘီးမပါသဖြင့် ကူးကပဲ သူ့အိ

မ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးသေးသည်။ ။

သူသည် ကူးကို လက်ပြရင်းမှ စက်ဘီးနဲ့ တိုက်မိသောကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိ သွားလျှင် စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်စကားကို ထပ်ဆိုမိသည်။ ။ သူမသာ လိုက်မပို့ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ကူးနဲ့ သူ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ အခုတော့ အရာအားလုံးသည် စနစ်ကျစွာ လှပခဲ့သည်။ ။ ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ခါ ထပ်ဆုံခဲ့လျှင်တော့ ကျေးဇူးတင်စကားကိုး သေချာ ပြောဦးမည်ဟု တေးမှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

။

★